

# Sözlerimiz

**Cemal Bey: “Tabiat Risâlesinde, ‘İnsanların ağızından çıkan ve dinsizliği işmam eden dehşetli kelimeler var; ehl-i iman bilmeyerek istimal ediyorlar’ cümlesine göre, ağızımızdan gayr-i ihtiyari çıkan, sonradan pişman olacağımız, aslında razı da olmadığımız sözlerden mes’ûl müyüz?”**

Bedüzzaman Hazretleri Tabiat Risâlesi’nde kâinatın yaratılışında sebeplerin, kendi kendine oluşun ve tabiatın asla makam ve yetki sahibi olmadığını, her şeyin doğrudan Allah’ın kudreti ile yaratıldığını ispat ediyor. Bu risâlenin başlangıç kısmında ehl-i imanın da, farkında olmadan kendisi aleyhine sonuçlanabilecek dehşetli bir takım sözleri söylediğine vurgu yapılıyor. Ehl-i imanın kullandığı bu kelime ve söz hatalarından üç tanesi zikrediliyor ve şirke çok yakın olduğu için muhakkak sakınılması isteniyor. Meselâ konuşmalarda doğrudan Allah’ın kudretine değil, sebeplere de pay verir kelimeler kullanmak veya kendi kendine oluşu telaffuz eder cümleler sarf etmek; ya da varlıkları tabiatın iktizası gibi gören konuşmalarda bulunmak, yahut Allah’ın vahdaniyetine uygun düşmeyen kelime veya cümleleri telâffuz etmek bu cümleden hatalı sözler olarak sayılabilir.

Hiç şüphesiz sözlerimizden ve konuşmalarımızdan mes’ûlüz. Atalarımız, “Bin düşün; bir söyle!” veya “Konuşmak gümüşse, sükût altındır!” diye sanırım bu ağır mes’ûliyete işâret etmişlerdir. Ağızımızdan çıkan kelime veya cümlelere dikkat etmeli, pişmanlık duyacağımız veya bizi mahcup edecek sözcükleri mümkünse kullanmamalıyız. İsabetsiz veya yanlış sözlerimizle eğer insanları kırmış isek, özür dilememiz; eğer Allah’a karşı hatalı konuşmuş isek de hemen tövbe etmemiz daha uygun olur. Her hatanın, günahın ve kusurun “tövbe ve istiğfar” ile dönüşü vardır. Ancak daha sonra aynı sözcükleri dilimize almamaya, aynı hataları yapmamaya özen göstermemiz gerekir.